

og Hundeeieren straffet; men efter denne Paragraph er det Hele, der kan skee, naar en Mand's Creaturer ere ihjelrevne, at Hunden kan faae en Mundkurv paa, som maaffee slet ikke er til nogen Nytte. Den ærede Ordfører vilde, naar han kjendte Landboforholdene rigtigt, have lagt Mærke til, at den største Deel af Mundkurvene slet ikke forhindrer Hundene i at bide; strax i Begyndelsen føres der vel nogen Control dermed, men naar der er gaaet en Tid, synes Folk, at det kjære Dyr dog baade skal æde og drikke, og Mundkurven bliver da saaledes indbrettet, at den ikke gjør den Nytte, som den skal gjøre, men dette finder jeg rigtignok er for mildt. Den hele Forandring, der, saavidt jeg kan see, her skeer, er, at det bliver en offentlig Politifag istedetfor en privat, men jeg er overbevist om, at naar man først skal reise ud til Politimesteren, vil der ikke vindes Noget derved. Bestemmelsen leder let hen paa den Tanke, at det er forbudt at dræbe Hunden. Dette er en Tanke, der er kommen frem efter de senere Sagtlove, og som jeg forresten ikke har Noget imod, naar den isvrigt ikke er til Fornærmelse for Nogen. Den er i visse Tilfælde lobbegrundet, og man ledes derved let til den Tro, at det, man har at gjøre med Hensyn til en gal Hund, er at reise ud til Politimesteren. Jeg paastaar nu vel ikke, at dette ligger i den her omhandlede Bestemmelse, men man falder let paa denne Tanke ved at læse Ordene, og jeg seer ikke, hvad der vindes derved. Naar Politimesteren ikke kan tilpligte Manden at dræbe Hunden — Manden kan jo sige Nei, — saa kan denne efter eget Valg enten dræbe den eller give den Mundkurv paa, og det forekommer mig ikke, at der er synderlig Strengthed heri. Man er næsten strengere, havde jeg nær sagt, imod en Mand, der betler, end imod en Hund, der begaaer Røveri og volbeligt Overfald, og dette finder jeg ikke rigtigt.

Thurab: Jeg har aldrig tvivlet om, at den ærede Ordfører vilde kunne finde Tvivl og Betænkkeligheder, hvor jeg ikke har været istand til at finde saadanne, men det forundrede mig rigtignok at see, at han fik det ud af vedkommende Sætning i mit Forslag under

Nr. 3, som han fik ud deraf, nemlig, at der kunde være Tvivl om, hvorvidt Ordene „denne Tilmeldelse“ skulde være den Tilmeldelse, som stete fra Den, der havde fanget Hunden, til Sogneraadets Formand, eller Den, som denne igjen gav Eieren. Jeg kan ikke see, at Sætningsforbindelsen kan tilstede Andet, end at det maa gaae paa Eieren. „Denne Tilmeldelse“ er jo den sidste Tilmeldelse, idet Sætningen lyder saaledes: „Dersom Eieren da ikke inden to Solemærker efter denne Tilmeldelse erstatter den mulig forvoldte Skade“; det fremgaaer deraf, at Meningen ikke kan tilslade nogen anden Opfattelse. Naar der siges, at en Eier skal erstatte den mulig forvoldte Skade inden to Solemærker efter denne Tilmeldelse, maa han naturligvis vide, naar denne Tilmeldelse er stekt; thi ellers kunde denne Tidsbestemmelse aldeles ingen Betydning faae. — Det forekommer mig, at den ærede Ordfører ikke gjorde, om jeg saa maa sige, Ret og Skjel imod mit Forslag under Nr. 4. Han sagde nemlig, at, naar dette Forslag blev vedtaget, kunde alligevel ingen Skadeserstatning finde Sted. Nei, selvfølgelig; men selve Loven, som den er kommen fra Udvalget, gjør jo en Afskillelse mellem de Hunde, som gaae uden Tegn og som strax maae dræbes, og de Hunde, som gaae med Tegn eller Mundkurv og ikke maae dræbes. Denne Afskillelse, mener jeg, indeholder ikke en fyldestgørende Betyggelse for den offentlige Sikkerhed mod Hundene; thi jeg anseer Optagelsen for i de fleste Tilfælde at være aldeles illusorisk. Det bliver en aldeles frugtesløs Bestræbelse for at gjøre sig selv en Tjeneste, hvorved man kun gjør sig selv latterlig. De fleste Hunde vil man dog ikke kunne komme til at fange, og, naar man jager efter dem, gjør man sig kun til Nar. Faar man derimod Lov til at dræbe den Hund, der virkelig og beviislig har gjort Skade, troer jeg, at man derved vil kunne sætte Loven saaledes i Kraft, at den kan faae Betydning, og at man da vil kunne forhindre, at Hundene forvoldte altfor mange Ulemper, hvorimod man efter min Mening ikke opnaaer dette Resultat efter Udvalgets § 4. Naar den høitærede Minister mener, at dette mit Forslag vil føre et Slags Hundekamp, om jeg saa maa kalde